

Keif, mis juhtub waggale
Sadab temma hinge sinn-na.

Need sannad langesid nenda Tio peäle,
et ta, omma teed eddasi káies, kaks ja kolm
ford taggasi watis, mötteldes: kui ma wanfri
peäle olleksin jánud, ei ma siis sedda mitte ol-
leksin kuulnud, ja need mötted jáid temmale
seltsiks úksi káies.

Óige náer kippub peále misugguste pár-
rast, irwitas Laur isseenneses, kui ta Tiust ja
Reinust árraaias — seál nad núüd omma
waggedussega on! seddawisi piikades hakkas
ta tukkuma. Agga nattuke teest árra olli
úks süggaw saue auk, selle áre ta hobbone ted-
da wiis — ja kui ta ákkiste tele tombas, lan-
ges wanter úmber, ja ta libbises wanfri peält
selle süggawa augo sisse, isse jo wássind, et
ta ennam jallale ei saand. Essimesse hirmoga
wandus ta — siis húdis ta appi — siis pás-
lus ta Zummalat — siis puhkas ta — siis
jólle wanduma.

Isjand Zummal! loi Tio risti ette, kui
ta úksa liggemale selle heále pole sai: ta hun-

did lahti! ja óige nago Lauri heát — on ka
Laur, úttes ta, kui senna tuli — kuida
sa seia said? Jáin tukkuma, kostis Laur, ja
hobbone ramp pillas mind selle augo sisse —
aita mind máele! Et kui hea melega! kui mul
sedda joudo olleks, wastas Tio, ja laps ae-
ga annaks; Rein tulleb járrel, kannata ni
kaua weel — ja tóttas kúlla pole. Wortlo
kurrat sind ja Reinut, wandus Laur ta járrel,
ei korwemat suggu olle, kui inimest! ja nen-
da ta pididi núüd weel saue muddas pihhert-
sema kinni Reinulli. Se wennis ja tóstis
tedda seált wáija, et isse pole kehani már-
jaks jái, toi hobbone ta kátte, ja seádis tedda
jálle minnema, útteldes: árra naera ennam
sedda, kes háddalist aitab. Agga se sanna
teggi Lauri nenda wihhaseks, et ta mitte mus-
ta ehk walget lausund, kui soitis agga peále.

Senni olli Tio, kes jo liggi kúlla sanud,
lapssega mahhastund, sepárrast et laps hinge
heitis — ja kui Laur móda láks, húdis Tio:
jo meie Súri walmis — kas nággid Reinut?
Tulleb tagga járrel, wastas Laur, keif wih-